

додѣто заздравятъ ранитѣ ѱ... Тамъ може да се диша свободно... На сѣверъ, на сѣверъ!

И Огняновъ се опхти на сѣверъ.

Небето бѣше облачно. Тъмна мрачина царуваше по глухитѣ пущинаци на планината.

Цѣла нощъ вървѣ той прѣзъ връхове, прѣзъ долове, за да се отдалечи по-скоро отъ първата си посока, нова рѣшителностъ укрили силитѣ му, подкрѣпени и отъ храната.

Заранята той се озова на единъ планински връхъ. Отъ тоя връхъ се видѣше на югъ една прѣкрасна зелена долина. Той позна Срѣмската долина. Бѣла-Черкова бѣше въ подножието на планината! Трѣбваше да се изпълнятъ сждбинитѣ му...

IV.

Знамето.

Огняновъ, като пробуденъ отъ единъ тежъкъ сънь, позна заблуждението си. Той мислеше че е вървѣлъ на сѣверъ, а то било на противоположната посока! Но късно...

Дошълъ сега надъ Бѣла-Черкова — заваренъ отъ деня на тоя голъ Балканъ, далечъ отъ пѣкой букакъ или друго мѣсто за укривание, той видѣ, че ще бжде безумно да се връща назадъ, да се изложи самоволно на явна гибель. Едничкото, което му оставаше да стори, бѣше да се спусне въ дълбокия долъ на Мънастирската рѣка, който прѣдставяше добра заслона, а отъ тамъ да прѣмине въ Бѣла-Черкова. Той трѣбваше да се покори на волята на сждбата и рѣши да иде тамъ, отъ дѣто бѣга цѣла нощъ.

Огняновъ, както и Кандовъ, прѣвъ пхтъ любѣше. Той бѣше новакъ въ тая бобра на любовта, която не прилича на друга.

Единъ нараненъ чловѣкъ, въобще, ненавижда врага си, който го е ударилъ.